<u>עיקרי חוק זכויות החולה.</u>

בשנת 1996 נכנס לתוקפו במדינת ישראל **חוק זכויות החולה, התשנ"ו 1996.** חוק זה הנו הכלי העיקרי המתייחס ישירות למערכת היחסים שבין מטפל ומטופל.

<u>עיקרי החוק</u>:

פרק א' לחוק קובע את מטרת החוק בזו הלשון:

"חוק זה מטרתו לקבוע את זכויות האדם המבקש טיפול רפואי או המקבל טיפול רפואי ולהגן על כבודו ועל פרטיותו".

פרק ב' לחוק הנו פרק הגדרות ומגדיר בין היתר מיהו מטופל, מיהו מטפל, מהו מוסד רפואי והגדרות נוספות הרלוונטיות לחוק והוראותיו.

פרק ג' לחוק קובע את 'הזכות לטיפול רפואי' ומונה רשימת זכויות העומדות לחולה שעיקריהן;

איסור הפליה בטיפול רפואי מטעמי דת, גזע, מין, לאום, ארץ מוצא או מטעם אחר כיוצא באלה;

הזכות לקבלת חוות דעת נוספת לאחר ובמהלך טיפול רפואי;

שמירה על כבודו ופרטיותו של המטופל בעת מתן הטיפול הרפואי.

פרק ד' הנו הפרק המעשי/ עיקרי בחוק זכויות החולה. פרק זה קובע כי לפני כל טיפול רפואי על הרופא לקבל את הסכמתו של החולה לקבלת הטיפול הרפואי המוצע. לא סתם הסכמה נדרשת אלא הסכמה מודעת.

פרק זה למעשה מעגן בחקיקה את אשר נקבע בפסיקה כ**תקיפה** לפני קבלת החוק ועיקריו הוא כי אין לבצע טיפול רפואי בחולה מבלי שהוסברו לו, באופן סביר לצורך קבלת הסכמתו המודעת;

האבחנה והסכנות של מצבו הרפואי;

תיאור ההליך ומהותו, התועלת הצפויה וסיכויי הצלחת הטיפול;

הסיכונים שבטיפול ולרבות תופעות לוואי, כאב ואי נוחות;

סיכונים וסיכויים של טיפולים רפואיים חלופיים לטיפול המוצע;

ואף עובדת היות הטיפול חדשני, אם כך הוא הדבר.

מודגש כי מידע זה צריך להינתן לחולה בשלב מוקדם ככל שניתן במהלך הטיפול הרפואי.

כמו כן במשך הפרק נקבע באיזה אופן תינתן ההסכמה וכן נקבעו סייגים לקבלת הסכמה מדעת לטיפול רפואי.

להמשיך .....

כיום אי מילוי אחר הוראות החוק ובעיקר אי קבלת הסכמתו המודעת של חולה לטיפול רפואי עשויות להוות עילה לתביעה בגין עוולה של **הפרת חובה חקוקה**.